

STT-hoppen in Jakarta

De eerste week van mijn werkreis heb ik me bepaald niet verveeld. Na mijn aankomst op zaterdagavond 19 mei, ben ik rustig aan begonnen met een relaxte zondag. 's Morgens ben ik naar de Nederlandse dienst geweest, met koffie toe. En 's avonds hebben Dick en ik hier bij Wisma PGI samen gegeten. Maandag viel de drukte ook nog mee: aan het eind van de morgen overleg en lunch met Pak Yoel en Ibu Sinta, resp. directeur en general manager van uitgeverij *Bina Kasih*, en in de namiddag een kort bezoek aan de boekwinkel van BPK. Maar vanaf dinsdag was het poot aan werken. Het was warm, en het was ver, maar ook heel verfrissend.

STT Paulus

Op dinsdag word ik om half elf opgehaald voor een seminar op de STT Paulus in Desa Mukti, ergens tussen Jakarta en Bogor. Na de tolgeweg tot Cibubur gaat het verder over een drukke weg naar het zuiden. Uiteindelijk komen we op een onverhard pad door een paar dorpen en tenslotte is er helemaal geen pad meer. Na een bocht tussen een rijtje bomen door ligt de campus voor ons: een paar eenvoudige gebouwen omgeven door bomen aan de rand van een groot grasveld en een sawah. Je waant je ergens in het binnenland van KalBar of Sumba. Een prachtplek om te wonen en te studeren.

Ik word hartelijk ontvangen door Mama Betty, al sinds mensenheugenis (deze school bestaat bijna 30 jaar) de voorzitter van de stichting Kapernaum die deze school runt. De Kapernaum-kerken bevinden zich vooral op KalBar. De ±50 studenten komen daar ook vandaan, maar ook van NTT en Sumatra. Pak Matheus van SETIA is ooit als docent op deze school begonnen. Ibu Ninik, die in mijn SETIA-tijd daar hoofd van de *Akademik* was en later van de bibliotheek, is hier opgeleid en nu weer hier terug als docente en bibliothecaris. Yusup Lifire is van deze opleiding sinds maart de rector. Aan hem de taak om deze wat voortkabbelende opleiding nieuw élan te geven. Hij heeft daarvoor alle ruimte gekregen en doet dat samen met de hele staf. Hij gebruikt daarbij het curriculum-met-nadruk-op-gereformeerde-identiteit dat ik destijds op verzoek van Pak Matheus samen met Yusup en Marianus voor SETIA heb opgesteld, maar dat daar in de la verdween.

De hele school doet mee aan het seminar. Op verzoek van Yusup gaat dat over bijbeluitleg. Het komt neer op een uitgebreide presentatie van mijn boek *Kitab Suci – untuk Kita!* (De Heilige Schrift – voor ons!) aan de hand van een concreet voorbeeld. Er worden veel vragen gesteld. Tijdens de pauze presenteert Pak John van Bina Kasih, die meegekomen is, een aantal andere LITINDO-boeken. Hij verkoopt en neemt een lijst van bestellingen op. De tijd is zo om. Als dank krijg ik een mooi weefsel omgehangen. En natuurlijk moet er een groepsfoto worden gemaakt.

Daarna ga ik met Yusup mee naar huis om ook Warni en hun kinderen te ontmoeten. We eten samen en praten bij. Ik word weer keurig thuis gebracht door de chauffeur van de STT. Met een goed gevoel over deze dag. Hopelijk kan Yusup hier niet alleen zijn draai vinden maar ook zijn ei kwijt. Hij en ook Warni maken een opgewekte indruk. Heel anders dan vorig jaar. Mooi om te zien dat ze uit de impasse gekomen zijn.

STT SETIA

's Woensdagmorgens ga ik met Dick Mak mee naar STT SETIA, gelegen tussen de fabrieken, helemaal in Noord-West Jakarta, dichtbij het vliegveld. De rit naar de campus duurt een klein uur. De eerste kennissen die ik hier ontmoet, zijn Ibu Miryo en Ibu Yane, oude getrouwen van SETIA. Later ontmoet ik nog veel meer kennissen. Ik kom vooral om de *surat jalan* (reisbrief) op te halen. Die krijg

ik elk jaar mee van SETIA. Daarmee kan ik het hele land rondreizen en hoef ik niet overal naar de politie om een vergunning te halen. Maar het is natuurlijk ook leuk om al die

bekenden weer te zien en te spreken. Een van hen leidt mij rond over de campus. Vergeleken met vorig jaar is er veel veranderd. Er wordt overal in en rond de fabriekshallen gebouwd: een kolossale aula, een bibliotheek, collegezalen, internaten. Enorm, wat een bedrijvigheid. De omgeving baart me wel zorgen: lucht en water zijn vast en zeker flink verontreinigd. Maar het wordt een mooi complex. Goed om weer even hier te zijn. Na terugkeer van Papoea en Java hoop ik hier terug te komen om een seminar te geven.

STT Arrabona

Donderdag is de STT Arrabona aan de beurt voor een seminar, op uitnodiging van Marianus Waang. De hele staf ken ik van SETIA. Pak Nuh Ruku is de rector, maar in feite staat de school onder leiding van Marianus. Momenteel studeren er zo'n 30 studenten aan deze opleiding. Hoewel de school nog niet zo goed loopt, zijn ze wel druk bezig met het krijgen van een officiële erkenning van de overheid.

Bina Kasih is er ook met een boekentafel (ze hebben mij zelfs opgepikt bij Wisma PGI). Alleen, het boek waarover het seminar gaat – *Hidup Baru* (Nieuw leven) over christen zijn in eigen culturele context – hebben ze vergeten mee te nemen. Aan de hand van concrete voorbeelden wordt het onderwerp besproken, veelal vergelijkingen tussen Indonesiërs en Nederlanders. Marianus zit nogal eens te grijnzen, omdat hij beide situaties kent: Nederlanders die rijst met boter en suiker en met mes en vork eten, Indonesiërs die aardappels verprutsen en boerenkool behandelen als *singkong*. Die alledaagse voorvallen brengen ons bij bijbelse en kerkelijke cultuurzaken, bij het sago-rupsenfeest en begrafenisrituelen. Een onderwerp waarover je nooit uitgepraat raakt. Als maar duidelijk is dat je als christenen best één kunt zijn ondanks al die talen en culturen.

Na het seminar ga ik met de staf mee eten in een restaurantje in de buurt. Daarna ga ik met Marianus mee naar huis. Mariam staat met een brede lach te wachten. Ze zijn vandaag 10 jaar getrouwd. De kinderen komen ook tervoorschijn. Later komt Deky ook, met zijn gezin. Al met al een heel gezellige boel. En ik praat met Mariam ook nog door over een aantal vertaalwerk-zaken. Van een dag samen vertellen komt het nu niet. Ze is intussen ook geslaagd voor de laatste en hoogste cursus Nederlands bij Erastaal (bij de Nederlandse Ambassade).

Vanmorgen, vrijdag, ben ik nog bij de boekwinkel van Momentum geweest, om een aantal boeken te kopen die mee moeten naar Papoea. En ik heb heel wat geld opgenomen. Bij de MAF op moeten de tickets contant worden betaald. Vanavond reis ik door naar Papua. De eerste week is voorbij. Het was een productieve week. En er zijn weer heel wat goede boeken aan de man/vrouw gebracht.

Met hartelijke groet,
Henk / 25 mei 2012